

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: T. K. Q.**, zastoupen JUDr. Barborou Kašparovou, advokátkou, se sídlem Revoluční 123/17, Liberec 4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 10. 2005, č. j. 30 Az 27/2005 - 23,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 31. 3. 2005, č. j. OAM - 366/VL – 20 – 05 - 2005, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán uvedl, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou ekonomické problémy v zemi původu – ve Vietnamu a skutečnost, že bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce z České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování

podle § 91 téhož zákona. Žalobce namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, a dále § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), neboť podle jeho mínění žalovaný se jeho žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neopatřil si za tím účelem potřebné podklady a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost rozhodování. Tato obecná tvrzení žalobce nijak dále nerozvedl. Dále vyslovil názor, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 a § 14 zákona o azylu a že se na něj vztahují překážky vycestování podle § 91 tohoto zákona. Pokud žalovaný rozhodl opačně, posoudil jeho žádost o udělení azylu nesprávně a v tom žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V souvislosti s tím odkázal na svoji žádost o udělení azylu v České republice, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 11. 10. 2005, č. j. 30 Az 27/2005 - 23, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 7. 11. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 27. 10. 2005, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě dne 7. 11. 2005 a doručena krajskému soudu 8. 11. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, neboť nebyl zjištěn přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž došlo k porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, a dále § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád. Pro tuto vytýkanou vadu měl krajský soud žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, což však neučinil. V rozsáhlém odůvodnění pak stěžovatel odkazuje na zakotvení práva na azyl v čl. 43 Listiny základních práv a svobod, jež je součástí ústavního pořádku České republiky, a dále ve vztahu k § 12 zákona o azylu uvádí, že neexistuje žádná všeobecně přijatá definice „pronásledování“ a odkazuje na obsah ustanovení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. V této souvislosti dovozuje, že příslušnost k určité společenské vrstvě je vždy pronásledováním, jako v jeho případě. Stěžovatel rovněž odmítá tvrzení, že důvodem jeho žádosti byly ekonomické důvody s tím, že podle jeho názoru to, co se na první pohled jeví jako v první řadě ekonomický motiv k odchodu, může v praxi obnášet i politický aspekt a mohou to být právě politické názory jedince, které ho vystavují vážným důsledkům a ne jeho samotné námitky proti ekonomickým opatřením. Dále stěžovatel podává svůj výklad pojmu důkazní břemeno s tím, že v této souvislosti se často stává, že žadatel, na němž důkazní břemeno spočívá, není schopen podložit svá vyjádření důkazy. Domnívá se, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování, a rovněž se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť se oprávněně obává návratu do země původu,

mj. kvůli obavám z pronásledování. V této souvislosti uvádí, že jeho obavy z pronásledování možná nebyly pro žalovaného jednoznačně uplatněny, ale je přesvědčen, že o tom ve svém „příběhu“ hovořil. Ze shora uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil toliko odkazem na ustanovení § 107 s. ř. s.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Hradci Králové. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí Krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. K námitkám stěžovatele správní orgán odkazuje na judikaturu NSS, konkrétně na rozsudek sp. zn. 5 Azs 170/2004 ze dne 26. 8. 2004. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Krajský soud v Hradci Králové při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Hradci Králové právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Hradci Králové náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné ekonomické problémy v zemi původu – ve Vietnamu, kvůli kterým vlast opustil, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona

o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. V žádosti o udělení azylu uváděné ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků, nemožnost sehnat práci) nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu. Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu, neboť uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Hradci Králové postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Hradci Králové nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu